

til Løsningen af dette Spørgsmaal. Fler-tallet udtaler sin Paaskønnelse af Regeringens Loyalitet derved, at den trods mange forgæves Forsøg Gang efter Gang prøver paa at bringe en Lovordning til Veje, hvorved dens nu næsten eneældige Myndighed indskrænkes til Gunst for Rigsdagen. Det er en Betragtning, jeg ikke kan samstemme i. Den vilde have min fulde Sympati dersom Retsgrundlaget for Ojeblikket var det, at Regeringen stod med Enevoldsmagt paa dette Omraade, og idet den stod saaledes, Gang efter Gang forsøgte at bringe dette store og omfattende Spørgsmaal ind under Rigsdagen. I saa Fald vilde jeg paaskønne Regeringens Loyalitet, at den vedbliver at indbringe Loven Gang efter Gang, men det er som bekendt ikke Tilfældet. Der er ingen, hverken i dette eller det andet Ting, der nogen Sinde har forudsat, at der skulde være en næsten eneældig Bestyrelse paa dette Omraade. Tværtimod, den 14de Marts 1867 blev det ved Lov bestemt, at Bestyrelsen af Statsbanerne skulde midlertidig gaa over til Staten, til Administrationen, og ved en Lov af 26de November 1868 bestemtes Varigheden af denne Bestyrelse af Statsbanedriften til 1ste April 1872, og ved en Lov af 9de December 1871 forlængedes denne Varighed yderligere. I øvrigt skal jeg ikke gentage alle de mange Omstændigheder, der har gjort, at Spørgsmaalet er blevet udsat Tid efter anden, men jeg vil blot sige, at ved Købet af de sjællandske Baner i 1880 udkom der en Lov i den Anledning, hvori det blev udtalt, at Regeringen skulde forelægge en Lov om Statsbanedriften inden Udgangen af 1882. Regeringen forelagde ogsaa en Lov i Samlingen 1882—83, men den var af en ejendommelig Bestaaenhed, thi den lød paa, at Rigsdagen i Grunden skulde fraskrive sig sin Indflydelse paa dette store Omraade, og i Fremtiden definitivt lægge dette store Omraade i Administrationens Hænder. Forslaget lød nemlig paa Oprettelsen af 11 store Embeder, og foruden dette skulde Indenrigsministeren have Lov til at bestemme alt det øvrige, baade med Hensyn til alle de andre Embeder, Pensioner, Taksregulativer, Ordensbestemmelser o. s. v. Dette Forslag blev gentaget nogle Gange, og jeg kan ikke se, at det i nogen Retning var en Bestræbelse for at faa dette Spørgsmaal ind under Rigsdagen, tværtimod, jeg synes, at dette Forslag snarere gik i modsat Retning. Jeg erkender, at i det foreliggende Forslag fra Regeringens Haand, som har foreligget i de senere Aar og er forelagt i denne Samling, er Regeringen gaaet noget videre, men alligevel er denne Lov nærmest en Lønningslov,

den gaar ikke ud paa at bringe hele denne Institution, Statsbanedriften, helt ind under Rigsdagen. Den bestemmer Lønningerne noget længere ned, end tidligere, men i øvrigt foreslaar den, at Ordningen inden for 5te, 6te, 7de Lønningsklasse skal overlades til Administrationen og bestemmer et fast Beløb af 2½ Million Kroner til 5te Klasse, og 750,000 Kr. til 6te, men i øvrigt foreligger der intet Forslag paa Taksregulativer, Ordensbestemmelser eller lignende. Det hedder, at senest for den i 1897 sammentrædende ordentlige Rigsdag skal der fremsættes Forslag til Lov om den Slags Ting, altsaa disse Spørgsmaal blive udsatte. Det, som i det hele afgøres ved denne Lov, er Lønningsbestemmelser og Pensionbestemmelser, det er det væsentlige Indhold. Der tales om, at der i Fremtiden skal forelægges Forslag til Lov om andre Ting, der høre under dette store Omraade. Det er jo meget godt, men vi vide godt, hvad den Slags Udtalelser have at betyde. Vi se, at her har nu i Henimod 30 Aar paa dette Omraade været forudsat, at dette Spørgsmaal skulde ordnes ved Lov. Henimod 30 Aar ere gaaede, og vi ere endnu lige nær. Det samme gælder ogsaa paa andre Omraader, f. Eks. skal jeg nævne Københavns Kommuneetat. I 1861 blev det ved Lov bestemt, at der inden Udgangen af 1864 skulde forelægges en Lov om nærmere Regler for denne Bestaatning. Men 30 Aar ere gaaede, og vi ere endnu lige nær, saa at Rigsdagen kan ikke føle sig synderlig beroliget ved, at der staar en Paragraf i den paagældende Lov om, at inden Udgangen af det og det Aar skal der forelægges et Lovforslag; thi det turde dog være muligt, at vi til Trods for en saadan Forelæggelse vare lige nær. Uagtet jeg altsaa ikke saadan kan stønne, at det foreliggende Lovforslag er saa overordentlig meget værd, idet det navnlig ikke er en fuldstændig Løsning af det paagældende Spørgsmaal, skal jeg forinden jeg gaar videre, dog erklære, at jeg er enig i Bestræbelserne for at faa et Resultat ud af denne Lov, og jeg skal i saa Henseende være villig til at strække mig meget vidt.

Med Hensyn til Mindretallets Standpunkt er det jo udtalt i Betænkningen meget fort. Vi have i Betænkningen udtalt, at vi indstille Folketingets Affattelse af Lovforslaget til uforandret Vedtagelse. Naar jeg nu nærmere skulde udtale mig om denne Indstilling, turde det være noget vanskeligt, dels fordi jeg ikke er særlig fagkyndig paa dette Omraade — og det er jo kun saa Medlemmer af dette høje Ting i det hele, det have vi ogsaa forudsat under tidligere Forhandlinger — og dernæst fordi den foreliggende